

Den Fortrædelighed, som derved kunde opstaae, baade for den paagældende Haandværker selv og for dem, som han udfører Arbeidet for, kunde de ofte være meget ilde tjente med. De unge Mennesker, som ere vante til at have deres Arbeide hos en saadan Mester, kunde jo ogsaa bringes i stor Forlegenhed derved. De maae jo ikke arbeide selvstændig, og for den Mester, som de vare vante til og helst ønskede at arbejde for, maae de heller ikke arbeide. Det var saadanne Ulemper, jeg sigtede til, da jeg ved Behandlingen af denne Lovs § 21 yttrede den Formening, at, dersom man vilde give Kjøbstadhaandværkerne nogen Fordeel, saa troede jeg, man heldigst og bedst kunde gjøre det ved ikke at tillade Landhaandværkerne at arbejde for Kjøbstadbeboerne, da det jo vel og kunde være et Tab for dem; men det var dog Noget, som var reent og klart og som ikke skaffede videre Ulempe. Dette meente jo nu Forsamlingen ikke at kunne gaae ind paa og forkastede Forslaget; men nu frygter jeg rigtignok for, at naar vi ikke forkaste § 95, vilde vi gjøre Noget, som er værre. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at denne lille Fordeel, som det kunde blive for enkelte Kjøbstadhaandværkere, der muligen vilde nedsette sig paa Landet i denne korte Overgangstid, ikke kan opveie alle de Ulemper, som deraf meget let kunde følge.

Indenrigsministeren: Det være mig blot tilladt at fremhæve, at Antagelsen af det Forslag, som er stillet af den ærede kjøbenhavnske Rigsdagsmand, netop vil medføre, at den Enkelte, der fra Kjøbstaden kommer ud paa Landet, ikke ved Sogsmaal kan forulempe dem, som paa Landet drive et Haandværk, og paa den anden Side vil jeg atter bede erindret, at Amtmændene kunne give dem, som ere stikfede dertil, Bevilling. Jeg kan derfor ikke andet end gjentage, at jeg haaber, at Thingets Fleertal ikke her vil vise sig farrig.

Sable: Maafee jeg kun maae gjøre den korte Bemærkning, at det vist ikke er undgaaet Thingets Opmærksomhed, hvilken Understøttelse den ærede Ordførers Udtalelse gav mit Forslag. I blandt de Ting, der træde i Kraft

strax, er Indskrænkningen af Bevillingsmyndigheden, [og, da Bevillingsmyndigheden er det Æneste, der kan raade Bod paa disse Kjøbmandslaug i de nævnte Kjøbstæder, vil det sees, at en Forkortelse af Overgangstiden med Hensyn til dette Punkt er endnu mere nødvendig.

Indenrigsministeren: Det er en Feiltagelse.

Hasle: Jeg vil blot gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at der er flere Stæder, hvor Kjøbstadshaandværkere og Kjøbstadshandlende have for Skik at angive Landhaandværkere og Landhandlende for Politimesteren, naar de gjøre sig skyldige i Overtrædelser; denne Ret vilde de jo beholde, og i Almindelighed vil Politimesteren ikke kunne nægte at anlægge Politisag mod dem, som uden Bevilling drive Anlagernes Profession eller drive den i en større Udstrækning, end de have Ret til. Naar den ærede Minister siger, at Amtmændene jo vedblive at beholde Ret til at meddele Bevillinger, skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at de vist neppe kunne meddele Bevillinger, som give en saa udstrakt Ret, som Kjøbstadshaandværkerne ville have, naar de nedsette sig paa Landet, nemlig en Bevilling, som gaaer ud paa, at de maae drive Professionen med en langt større Medhjælp, end der tidligere har været Tilfældet for Landhaandværkeren.

Indenrigsministeren: Saadanne Bevillinger kan Indenrigsministeriet give efter Lovforslaget.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Mindretallet (S. A. Hansen og Monrad) til § 87:

At „1862“ forandres til „1867“

hvorover der var begjært Afstemning ved Navneoprøb af: H. M. Petersen, C. Jensen, Neke, Dam, Haselbach, Hasle, N. Olsen, Jochumsen, S. A. Hansen, Müllen, A. Lar-